

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

POLÍTICA FRANCESA.

—¡Si que s' en cuidava ben poch d' aixó aquet pobre home.....

LO RELLOTJE.

Fransa si que 'u han fet millor qu, en lloch.

Allà van dir: any nou vidan ova, y del dit al fet, vida nova y complerta.

Figúrinse que al cap de cinch dias de haver comensat l' any nou, la vigilia dels Reys per més senyas, cansats y cuyts los francesos de veure que una de las rodas de la máquina del Estat engranava malament ab las otras, y que sols fent corre ab los dits las minuterias a copia de paciencia, lo rellotje de la República senyalava l' hora, la vigilia dels Reys com deya, van cambiar la roda.

Un Senat nou més fi que l' oli, més ben ajustat que si lo haguessin fet ab motllo, més exacte que un acreedor quan se presenta a cobrar un compte, va ser elegit y va pendre possessió ab una facilitat com pocas vegadas puga véure's.

Ja 'ls dich jo que va ser un remendo, que 'l rellotje va quedar ni que l' haguessin fet de nou.

Calculin vostés mateixos, que las demás rodas, la opinió pública y la Cámara de diputats son de un metall que no 's gasta, ni 's rovella, ni 's esquerda, ni 's aprima.

* *

Lo rellotje marxaba bé.

Pero a mit janer va haberhi cert temor de que la máquina no tornés a espatllarse.

Tothom va adonarse de que la roda del govern si bé marxava, anava una mica massa poch a poch.

Ja hi havia qui tractava de mudarla.

No faltava qui 'n presentava un' altra.

Tothom estava convensut de que la cosa no marxava en regla.

Pero va haberhi rellotjers que tenen la vista molt refinada y aquests van exclamar:

—La roda del govern es perfecta, no hi ha res que dir, té tots los caixals en regla, es fina, no está espuntada, no l' hi falta ni l' hi sobra res.

—¿Y donchs? van preguntarlos.

—Res: aquesta roda del govern, sense voler, per una casualitat tal vegada, ha topat ab lo regulador, s' ha posat torta, y per aquest motiu no té 'ls moviments prou desembrassats.

Y era ben bé lo que deyan los rellotjers.

La roda del govern havia tingut un roce ab lo regulador de la presidencia, y s' havia desnivellat.

Pero ab un moment, no més tocantla ab lo dit, la roda va ser posada a puesto.

* *

¿Y com es possible preguntavan alguns que 'l regulador haja pogut rossar ab la roda?

¡Ah, res més senzill!

Lo regulador está mal fixat: devegadas marxa bé, pero tot d' un plegat sense que ningú puga donarse'n compte se separa del seu puesto.... y adios rellotje!

—Aixó té d' evitarse, van dir los francesos, te d' evitarse a tota costa.

¿Y com?

Clavant bé aquest regulador, fent de manera que no 's puga moure, y si es precis, trayentlo y posantni un' altra.

Mans a la obra.

* *

La cosa va ser joch de pocas taulas.

Estava 'l Mariscal Mac-Mahon firmant los decrets sobre cambis de personal que l' hi presentava 'l govern.

Lo govern, l' hi exigia una neteja complerta, lo rellotje estava brut, plé de brossas reaccionarias, y ¡amigo! quan s' arriba en aquest cas, no hi ha remey: succeheix ab los rellotjes y ab la política, lo que ab las poblacions y 'ls individus, la limpieza es mitja vida.

Pero va succehir qu' entre 'ls decrets posats a la firma, n' hi havia alguns destituhint a varios generals reaccionaris del cárrech que desempenyavan, y per cert 'l que desempenyavan contra lo que la ley disposa.

Llavors lo mariscal va adonarse de que ell era militar, de que duya képis, de que primer que 'l cetro de la presidencia era la xarrasca del exercit, y convencense de que no hi havia res que fer, sino lo de sempre ó resignarse ó dimitir, al últim va presentar la dimissió.

Y vels' hi aquí com va desapareixe 'l últim obstacle, y com lo regulador del rellotje qu' estava

destinat a regirlo fins a l' any 1880, va saltar per ell mateix.

* *

A las pocas horas, sense alarmas, sense perturbacions, sense escándols de cap mena, ordenadament, sossegadament, tranquilament, las dugas Cámaras reunidas nombravan a n' en Grevy president de la República francesa.

¡Aquesta serenitat sols la tenen los pobles que havent arribat a l' época del seny, poden prescindir de tutors y curadors que 'ls guihin!

En Grevy representa pels conservadors un home sensat, un continuador de la salvadora política de M. Thiers; y pels elements avansats en Grevy representa un republicá de tota la vida, un home incorruptible, un home de conviccions arreladas, un home de bon tremp, un regulador verdader, que no ha d' adelantarse, ni d' enrederirse, que farà que 'l rellotje de la república marqui sempre l' hora.

* *

Pel moment lo mariscal terminava 'ls seus poders en l' any 1880.

L' any 1880 era l' any en que 'ls reaccionaris posavan totas las sévas esperansas. Segons la ley, llavors la Constitució podia revisarse. ¡Ah, ab quina ansietat esperavan la vinguda de l' any que ve!

Afortunadament lo mariscal ha dimitit, prestant ab aixó lo primer servey a la República.

Al dimitir ell, lo seu successor ha sigut nombrat per set anys. Sent nombrat per set anys en Grevy, desapareix l' any 1880, se desvaneixen las esperansas reaccionarias: los poders de 'n Grevy no terminan fins a l' any 1886.

De manera que 'l rellotje de la República está assegurat per set anys.

* *

¡Maravillosa república!

La Assamblea reaccionaria de Burdeos ab un rasgo de despit, va crearla; y are últimament lo mariscal també ab un rasgo de despit acaba de assegurarla.

No ha calgut altra cosa, sino que 'ls republicans hajan tingut cordura, sensatès, paciencia y molta constancia, perque 'l rellotje de la república francesa completament adobat, marqui ab tota exactitud l' hora de la prosperitat y la marxa dels progressos de un poble.

P. K.

DE DIJOS A DIJOS.

PER no perdre la costum, passem revista als teatros de dins y de fora, ja que aquests en lo present any, semblan a ciertas poblacions que donan més feyna que 'ls de la capital.

Principal. Continua la *Mignon* proporcionant aplausos a la Ferni y donant temps a la empresa pera preparar *La filla del regiment* y *La sombra*, que segons se fan esperar es de creure naixerán calçadas. Si haguessim de judicar per las novetats de aquesta companyia, de la activitat del seu mestre director, mai concepte 'n fariam: ab un més y mitj que emponya la batuta nos ha fet sentir *Traviata* y *Mignon*.

La companyia dramática, com tota novetat, nos ha ofert lo benefici del aplaudit actor Sr. Riquelme. Lo programa consistia ab la comedia nova titulada *Con la música a otra parte*. Apart de la facilitat d' algunas escenas que fan riure y de la oportunitat de alguns xistes la comedia pot ben anar ahont lo seu titol indica. La pessa *Unu visita* no farà que 'l públich ne fassi gaires al teatro Principal y la comedieta *El tio Tararire*, si bé va valer aplausos al beneficiat, no opiném que 's repeteixi moltes vegadas.

Al Liceo tantas y tantas han sigut las suspensiones de las funciones d' ópera y tantas las comedias que han tingut de representarse, que bé podria dirse que en lo primer teatro lirich de Barcelona hi funciona una companyia dramática per tot dia y una de ópera per las tardes, sols que aquesta per donar descans a la de vers, que entre paréntesis la van a llogar al teatro de Romea, fá alguna ópera de tant en tant ab gran contento dels abonats y major disgust del art lirich. Testimoni d' aixó *Un ballo in maschera* que 'ls aseguro que si es un ball de máscaras ho es de patacada. Entre mitj de tanta disfressa sobresortia el barítono Palou que canta bé, frasseja millor, diu intencionada-

ment, pero... y dispensin el però, no té véu per un teatro com lo Liceo.

Romea estava a punt de posar *Combats del cor* al escriure aquestas ratllas: y mentres tant anava reproduhint algunas obras de 'n Pitarra ab motiu dels beneficis. Del drama del Sr. Draper ne parlarém la senmana entrant.

Novetats ab sos acostumats plens, canviant continuament de funciones, ab lo que logra sostenir la afició del públich. Ultimament y a benefici de la Sra. Mena, posá en escena *La dama de las camelias*, drama en lo qual demostrá la beneficiada que era una bona actris digna per son talent y estudi de figurar en qualsevol teatro per important que sigui. Lo públich l' aplaudí ab entusiasme demostrant que eran justos y merescuts los obsequis que li tributaren tant la Societat Malibran con altres admiradors.

En el Prado segueixen las comedias de mágica ab las que se entretenen los noys y las passejadoras y en l' Espanyol *La mágica bufa*.

Los Campos Eliseos també ha obert las portas del seu teatro funcionanthi una companyia de zarzuela de la que, si segueix, nos ne ocuparem en alguna de nostres revistas.

En quan al *Retiro*, dispensin: aquesta es l' hora en que encara a la *Campana* no deixan entrarli.

NO ES MORT.

A LA MEMORIA DE D. BALDOMERO ESPARTERO.

Poesia llegida en lo teatro de la Familiar Obrera de Sans, per l' actor cómich Sr. Román.

Poesias qu' entristeixen sento que llegeix tothom, y fent abús de ma gracia, que per 'xo 'm diuben graciós, jo també 'n vull llegir una que 'es possi de bon humor.

Pero ey, no meguén escándol si deixo aná algun bunyol.

Morir no es res si bé 's mira; fé un badall y estirá 'l coll, perdonar pecats é injurias y alinyarse d' aquest mon.

Si hi ha algun senyor que 'u dopti are 'u pot probar si vol.

Segons un espiritista qu' es padrí del meu nebot, mentres que l' esprit respira no hem de ferne res del ces.

Diu que aixó es un' envoltura, com qui digués un drapot: per compra 'l n'eu un drapaire que 'm perjia si té prou or.

Si dels cossos ne diu draps n' hi ha uns que Deu n' hi dó.

Deixém al espiritista en las sévas oracions, y que no 'ns trenqui las nostras per expressar ma opinió.

L' Avi, no es mort, no s' ho creguin, ho fan corre: en quatre mots posaré la qüestió clara perque sortin del error.

Si la vida es so's un somni com va escriure Calderon, Espartero avuy té vida, més que avanis, pero no dorm.

PERICO MATALASSÉ.

UPOSO que haurán vist, haurán llegit y haurán meditat lo manifest que acaban de donar a llum los esenadores y ex-diputats de la democracia que segueixen las inspiracions de 'n Castelar.

Ja 'u veuhen. Es un document notable.

Se tracta de anar a las urnas, d' elegir diputats, d' enviarlos a las Córts y de fer que desde allá digan lo que la premsa no pot dir, proclamín los principis, las ideas, la regla de conducta que fora de las Córts no deixan proclamar.

Organísine donchs, y no vacilin en anar a las urnas: la victoria es del qui lutxa, no del qui no 's mou a casa, y encare que aquesta victoria de moment no l' alcansém, no ductin que ha de contribuir molt a darnosla la conducta prudent y energética, sensata y decidida, constant é incansable que 'ns marca 'l manifest de la democracia.

Ja 'u saben per lo que vaig dirlos lo dissapte passat.
Segons lo Brusi, en Cánovas es lo cap y en Martinez Campos lo brás de la situació.
Tal vegada siga veritat; jo no 'u asseguro.
Aixís y tot ¿no han vist may que 'l brás no obeheix al cap? ¿No han vist algun cop entre 'ls homes desesperats, que 's donan cops de puny al front?
Aquí tenen un brás que al pobre cap en lloch de ferli bè l' hi fá mal.
Jo no vull dir....
Pero qui sab, senyors, la situació está molt desesperada.

A Sant Feliu de Llobregat acaba de reorganise 'l coro vell, que tants dias de gloria y de satisfacció havia proporcionat á aquella vila sempre liberal.
Doném l' enhorabona á la vila de Sant Feliu.

Lo ministre de Foment, segons diuen, tracta de modificar lo diapasson.
Y anyadeixen: «Ab aquesta modificació tots los instruments quedarán inservibles.»
¿Y 'l violon que tocan certas autoritats?
¿Y 'l bombos ministerials?..

Si no ha arribat, está á punt de arribar á Barcelona lo governador de Mahon, Sr. Castañeira.
Lo qu' es jo quan hi tingut la noticia de la seva arribada hi tancat la constitució ab pany y clau.
Totas las precaucions son necessarias tractantse de certs funcionaris y de certas interpretacions.

Sobre la vinguda d' en Martinez Campos.
—Are si que vá de veras, deya un ministerial.
—No, are vé de veras, responia un altre.
—Are venen de veras, exclamava un tercer, senyalant al Nort, ahont hi ha en Quesada, á Asturias ahont hi ha en Posada Herrera y á las Antillas ahont hi ha en Martinez Campos.
En Cánovas comensa á inspirarme llástima.
Tres contra un no més, es una mica massa.

Lo Sr. Perez Cossio se 'n ha anat á Madrid.
Un me deya:
—¿Que vols que 't diga, noy, aixó 'm put á escape de gas!
—Donchs á mí, responia un altra 'm put á escape de governador.

Al teatro de la Comedia de Madrid ván presentar dias endarrera la caricatura de Orovio.
Y 'l govern vá posar una multa á l' empresa.
¿Ben fet!
Qui l' hi fá presentar caricaturas de certs ministres lletjos!
Ab lo retrato n' hi havia prou.

Paraulas de la Política:
«Qui vulga matarse que 's mati.»
A l' últim los periódichs ministerials nos regoneixen la llibertat de clavarnos un tiro.

No hi vist res més salat que las llistas electorals de Barcelona.
S' entén las llistas per precedir á l' elecció de concejals.
Estan plenas de difunts, de domicilis que no existeixen, de noms equivocats, de tot lo que vós tés pujan arribar á imaginarse.
En las llistas d' elegibles los noms ni siquiera están posats por orde alfabétich.
L' Ajuntament fá com nosaltres quan doném xaradas y geroglífichs.
L' Ajuntament l' hi diu al elector:
—Barrina Senyor Canons, que per xó 'm pagas.

Escenas de las misiones.
Un sacerdot dintre de l' Iglesia de Sant Agustí dona una hofetada á un jove.
—Vingui á fora á pegarme l' hi diu aquest.
Y 'l capellá més decidit que un cabecilla, quan al entrar á un poble concedeix dos horas de matrimoni civil, surt al pórtich de la iglesia.
Allí 'l jove y 'l capellá s' agafan, y castanya vá y castanya vé. ja 'ls dich jo que ván ballar un tango, que á mí las camas se men' hi anavan.
¡Ay senyor! ¡Quin sacerdot més bò, per fer creure á cops de puny ab la mansuetut cristiana!...

Per demá diumenje anuncia la empresa del teatro de Novetats el drama *La virtud y la conciencia*, original del conegut poeta en Eduart Vidal Valenciano. L' extraordinari éxit que obtingué quan s' estrená y la circunstancia de haberlo refundit son autor junt ab la de representar los principals

papers la Sra. Mena y los Srs. Tutau, Bertran, Carreras, Pigrau y Llibre fan esperar que 'l teatro será plè de gom á gom.

D' avuy en vuit ó siga 'l dissapte vinent á l' Odeon se donará una funció extraordinaria á benefici del nostre coloborador Pere Poblador (Perico Matalassé). S' estrenará un drama en tres actes y en vers del beneficiat: *Enseñar al que no sabe*; se posará la pessa *La mesa del cafetero* original del mateix autor y un' altre pessa titulada: *Ropa blanca*. Totas aquestas obras serán posadas per la companyia que dirigeixen D. Joan y Doña Adelaida Luna. Si volen localitats, passin per ca 'n Lopez.

Si al sortir dels balls de máscaras desitjan pendre alguna cosa, passin pel café Nou, que ja saben vós tés que 'n fan bè y á préus regulars, molt diferent de lo que succeheix en los restaurants dels mateixos balls. En las nits de ball de máscaras al café Nou no 's tanca y la cuyna no s' apaga.

No 'ls dich res de la conferencia sobre la familia obrera, denada 'l diumenje passat al *Ateneo Barcelonés*, pel director de la *Campaña de Gracia*, señor Roca y Roca. La cosa 'm toca massa d' aprop, porque ni siquiera puga dir que vá ser molt aplaudida.

Avuy parla D. Anton J. Torrella, sobre la educació y l' instrucció del obrer. L' entrada es pública. A dos quarts de onze del matí, com sempre.

Noya quan vagis al ball procura anar disfressada, que aixís portant la careta no veurán qu' ets tan grabada.

P. T.

Contemplant l' huelga del gas quedas plena de tristesa, porque veus que ab la foscor no 'm podrás pescá á l' excesa.

P. T.

¿Per que no 't dedico versos?... ¿Vols que t' ho diga Constansa? Perque no m' inspiras res; ni m' inspiras confiansa.

R. V.

As' anuncia una circular aclarint la ley d' imprenta.
Aquesta circular será com una trepitjada.
Aclarirá tant la citada ley, que jo fins tinch por de que no 'ns fassa veure las estrellas, are que per nosaltres está núvol.

A Sabadell en temps dels carlins van treure las campanas del campanar y van adinerarlas.
Are uns quants ricatxos d' aquella ciutat diu que tractan de comprar *cinch campanas*.
Aixó 'u fan los ríchs.
Los pobres en cambi, cada senmana 'n compran de noucentas á mil.
Ey, entenemnos, *Campanas de Gracia*.

L' alcalde de Pego ha demandat de injuria y calumnia á un periódich de Valencia.
¡Quin alcalde més conservador!
Alcalde de Pego!
Si á mí m' arriba á pegar, m' hi torno.

Una frase:
«Las donas son com las Vestals: si no mantienen encés constantment lo foch del nostre cor, las enterrém de viu en viu.»

Ja tenim qu' en Faura no es alcalde.
L' han elegit diputat provincial, y ha mudat de casa, anantse 'n de l' Ajuntament al edifici del davant.

A la Diputació ab en Benet y Colom y algun altre.
Al Ajuntament ja no s' hi quedan més que quatre xarons.
En Faura podrá bè riure's de 'n Fontrodona!..

Jo no sé: hi ha al mon una lley fatal, irresistible.
L' Ajuntament vá crear la fosca á Barcelona.
Y las circunstancias, en *justo castigo á su perversidad*, crean la fosca en l' Ajuntament.
Cada dia s' apaga una lumbrera, qu' es com si diguessim un metxero circular.
Y en cambi ¿qui queda? En Catalá, l' Iglesias, etc., etc.: qu' es com si diguessim mitja dotzena de xinxetas.

Lo dimecres de la passada senmana la *Imprenta* parlava entre otras cosas de las xeringas que servian per la malaltia del papa Pio IX.
Y 'l Fiscal ha xeringat á l' *Imprenta*.
Desitjém que se 'n surti sense dolors ni amarguras.

Diguin lo que vulgan, la triquina está fent grans estragos.
En primer lloch los tocinaires no venen res, y com que no venen no matan.
Y com que no matan, aquells cinch duros que cobravan per cada porch á ca la ciutat, lo qu' es per are s' han escursat de una manera que fá llástima.
Sempre ho havia cregut, que aquest ajuntament moriria de la triquina.

En un ball de máscaras:
L' amant á l' esposa:—Aném al restaurant.
L' esposa á l' amant:—Y 'l meu marit?
L' altre:—També 'l convidarém. Cregui Emilia que d' aquesta feta n' ha de sortir la nostra felicitat.
Ja son al restaurant tots tres.
—¿Que volen pendre? pregunta 'l mosso.
—Nosaltres dos diu l' esposa un biftech, lo senyor, l' lloillo ab monjetas, diu senyalant al seu marit.
Lo mosso comprenent l' idea y cantant.
—Dos biftechs y un tall de lloillo ab triquina per un senyor que destorba.

La *Correspondencia*:
«Es inexacte que 'l govern tracti de suspendre las garantías.»
Nosaltres:
«No es inexacte; es imposible. ¿Com redimontri ha de poder suspendre's lo que ni ménos existeix?»

A Cardedéu, los missionistas deyan:
«Ja 'u veyéu, tenim dos camins per seguir: l' nn es recte y l' altre dona voltas y revolts; si seguim lo recte estem salvats, si seguim l' altre estem perduts.»
Un feligrés contestaba:
—¿Y si no aném ni pel un ni pel altre, caminant camps á través?»

A Sant Cugat del Vallés hi havia un ase malalt y un menescal que feya lliit. Aquest per enterarse de la malaltia del ase vá demanar una mica de sanch.
Un noy anava á durli y al portal van detenirlo.
—Aquesta sanch paga dret, van dir los burots, y 'l noy va respondre:
—Aniré á casa á buscá 'ls quartos.
Veyent que tardava y sent l' hora d' esmorsar, los burots van fregirla y van menjársela.
Al punt que acababan arriba 'l noy.
—Diu lo pare, que 'us equivoquéu, que aquesta sanch no es de tocino...
—¿Donchs de qué?
—Es del burro de casa qu' estava malalt y la duya á ca 'l manescal.
Un burot vá comensar á vomitarla, en una paraula vá haberhi un trastorn.
Aquest fet que sembla un quento ha passat com hi dit al principi á San Cugat del Vallés.

Acaba de sortir una polka mazurka titulada *La triquina*.
Jo francament trobaria casi tant poétich y ménos exposat per la salut que 's titolés *La butifarra*.

En vista de que 'ls hortolans de Valencia no volen pagar sos atrassos, proposa un periódich ministerial de Madrid que s' expulsi d' aquí Espanya als que no pagan los seus deutes.
¡Ay tant de bò!
Lo qu' es lo govern si que no s' escapava.

Quan los clubs funcionavan
y tothom era orador
vaig sentí a un daurador
que veient que tots parlaven,
à parlar ya durlo 'l cor.
Era franch, molt clar y leal,
decidit, y bastant curro,
y exclamà ab veu molt formal:
—Ciudadans, jo soch un burro;
pero soch molt natural.

J. B.

Tineh sort de ser llarch de dits
per guayarme bè la vida.
— Qué, vosté escura butxacas!...
— No senyor, soch pianista.

V. P.

Era 'l sant de la criada de casa, que no sab de lletra.

En cambi tè un nebodet que vá á estudi.
Y 'l nebodet vá ferli un regalo.
¿Qué dirian que l' hi vá regalar?
Lo mapa de Asia.
Es históric.

Un tronera á un altre:

—Y tú tens la costum de pagá 'ls deutes?
—Vaya!
—Donchs mira, jo 'opino de una'altra manera.
Per haverlos de pagar, no val pas la pena de con-
treure'ls.

En una guincallería:

Un parroquiá:
—¿Tenen escuradents?
Lo dependent:
—Sí senyor: aquí 'n tè de varias clases, trihi.
—¿Son bons?
—Jo 'a crech: tots han sigut probats y garantits.

Un predicador de las misiones ho feya molt ma-
lament.

—Pero es un home molt virtuós, deya un devot.
—¡Ah! Aixó sí que no 'u nego: responia un des-
preocupat. Ab mí mateix ha fet un miracle y 'l fá
sempre que parla.
—¿Sí? preguntava 'l devot ab curiositat y ale-
gría.
—Sí, noy, sí: som al mes de febrer, fá fret,

donchs mira, basta que badi la boca perque jo tot
desseguida 'm posi á suar.... d' angunia.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ÚLTIM
AVANTS DE LA SUSPENSIÓ. (1)

1. XARADA 1.ª—Pastanagas.
2. ID.—2.ª—Flora.
3. ENDAVINALLA.—Camisa.
4. ANAGRAMA.—Roma, amor, mora.
5. ROMBO DE PARAULAS.—
M a
R a t a
M a n e l a
A t e n a s
A l a s
A s
6. TRENCA-CLOSCAS.—Castelar.
7. CONVERSA.—Quima.
8. GEROGLÍFICH.—Una flo no fa istiu ni dugas
primavera.

XARADAS.

I.

Tenia un to'al molt bó
que 'm va donar en Mateu,
y avuy per un descuit men
m' ha fugit sens fer ramó.
La dona, que es tersa y prima,
un altra me 'n comprará,
y aixís me demostrará
lo molt y molt que m' estima.

P. PALLANGA.

II.

Vaig veure temps endarrera,
un dia que feya vent
d' una tot molt d' s primera
la prima dos mes pitera
qu' heja vist may cap vivent.

CLAUDIO RIAPS.

ENDEVINALLA.

Quan us de mí volen fer
la boca m' han de tapar:
per mes que 'm senti picar
callo cumplint mon deber.

JENANI.

MUDANSA.

L' altre tot vaig pendre mal
al tot y també ab un tot

(1) Per una equivocació lamentable en loch de las presents
soluciones donayam en lo número passat, las que correspondria
publicar en lo present número.

per haber fet un gran bot
del tot, que n' era molt alt.

TRENCA-CLOSCAS.

CHI.

Artesa, Agramunt, Ripoll, Igualada, Sallent, Rubí.
Posar aquests noms ab columna de modo que las prime-
ras lletras formin el nom d' un poble de Catalunya.
A. ESPANYOL.

CONVERSA.

—Mira la núvia!
—¡Ahont?
—A dalt del carro.
—Salao noy que va mudada.
—¡Oh! ella sempre
—¿Y de ahont es filla?
—De can Badó.
—¿Y es diu...?
—Si tú y jo hu acabém de dir.

PAU GRIPAU.

QUADRAT EMBOLICAT.

a . a
a . a
a . a
a . a

Omplir los punts ab lletras que llegidas las ratllas hori-
zontal y verticalment diguin lo mateix y que la 2.ª ratlla
siga el revés de la 1.ª y la 3.ª el revés de la 4.^a

BARCELONI.

GEROGLÍFICH.

gustos gustos gustos.

F. M.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls
ciudadans A. Mustela, Pau Sala, Nyirinyoquis, E. P. T., Anton
de l' Oli y Maranya.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y jam-
poch lo qu' envian los ciudadans: Mei de la Toba, R. Picolis,
Angel Viola, Republicano, P. Baille, E. Sunyer, C. Loñip, Trill,
J. Mústich, B. Badia, Lluís corredor de vi y Marqués de la Sa-
garra.

Ciudadá Pau Sala.—Insertarem lo geroglífich.—A. Mustela:
Idem los quadrats y 'ls polígonos.—A. Viola: L' hi agrabim la
noticia que 'ns dona respecte á las poesias sonh molt incorrec-
tas.—Fanátich.—Ne parlarém la semana entrant.—Viatjant de
panyos: Estém atareats y algunas vegadas confosos ab lo gran
número de cartas que rebém: ne estranyi que cometém alguna
inadvertencia.—S. T. Cògul: La semana entrant ne parlarém.
—Pau Xola: Publicarem lo geroglífich.—Plusquamperfecte: la
fabula passada una mica llimadeta podrá anarhi; la de la pre-
sent semana es incorrekte.—J. V. V: Hi anirà un quadrat y un
triángul.—J. C. y T.—Lo fet que 'ns relata té uos orígens molt
remots: no obstant si la mateixa abundancia de material no 'n
impedeix, mirarem de complaure'l.—Noy maco: Insertarem un
epigrama.—Aixoramsut: Publicarem lo que 'ns envia.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatro, 24 y 25.

COSAS DE LA SENMANA.

¡Que si venen, que si no venen .....
Aixó es estar entre la espasa y la paret.